

Sygn. akt: I C 132/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kościerzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Magdalena Lemańczyk-Lis

Protokolant: st. sekr. sądowy Julita Formela

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2016 roku w Kościerzynie

sprawy z powództwa A. R. i B. W.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

I. Zasadza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda A. R. tytułem zadośćuczynienia kwotę 8000zł (osiem tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 17.03.2014r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo A. R. oddala;

III. Zasadza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda B. W. tytułem zadośćuczynienia kwotę 6500 zł (sześć tysięcy pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 27.07.2012r. do dnia zapłaty

IV. Zasadza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda A. R. kwotę 1867 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

V. Zasadza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda B. W. kwotę 1792 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

VI. Zasadza na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kościerzynie od pozwanego kwotę 735,58 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 132/15

UZASADNIENIE

Powodowie A. R. i B. W. domagali się zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) w W. tytułem zadośćuczynienia za krzywdę odpowiednio: kwoty 8.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12.12.2012r. do dnia zapłaty na rzecz A. R. i kwoty 6.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27.07.2012r. do dnia zapłaty na rzecz B. W.. Ponadto powodowie wnieśli również o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazano, że powodowie w dniu 17.05.2011r. jako pasażerowie pojazdu uczestniczyli w wypadku komunikacyjnym. W wyniku wypadku każdy z nich odniósł obrażenia. A. R. doznał wieloodłamowego złamania rzepki prawej oraz urazu głowy, natomiast B. W. doznał urazu kręgosłupa w postaci kompresyjnego złamania kręgu szyjnego siódmego C7, urazu łokcia, rany skóry głowy, stłuczeń obojczyka i żeber. Obaj poszkodowani zostali poddani leczeniu, jednak każdy z nich nadal odczuwa skutki wypadku. Na skutek przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany ubezpieczyciel co do zasady uznał swoją odpowiedzialność i przyznał powodowi A. R. zadośćuczynienie w

wysokości łącznej 12.000 zł, zaś powodowi B. W. zadośćuczynienie w wysokości łącznej 8.500 zł. W ocenie powodów wypłacone przez pozwanego kwoty są nieadekwatne do poniesionego przez każdego z nich uszczerbku na zdrowiu. W tym stanie rzeczy powództwa są zasadne.

(k- 3-18- pozew)

W odpowiedzi na pozew pozwany Towarzystwo (...) w W. domagało się oddalenia powództw w całości i zasądzenia od powodów na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż wypłacone każdemu z powodów świadczenie tytułem zadośćuczynienia jest adekwatne do doznanej przez nich krzywdy i całkowicie rekompensuje ich cierpienia, uwzględnia krzywdę poszkodowanych, zachowując rozsądne granice, odpowiadające przeciętnym warunkom życia społeczeństwa i sile nabywczej pieniądza. Zdaniem pozwanego, powództwa winny być zatem oddalone.

(k-112-118- odpowiedź na pozew)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 17 maja 2011r. w godzinach nocnych w L. doszło do wypadku drogowego. Kierujący samochodem osobowym, naruszając zasady ruchu drogowego, spowodował wypadek, w którym poszkodowanymi zostali pasażerowie pojazdu A. R. i B. W.. Z miejsca wypadku poszkodowani A. R. i B. W. zostali przewiezieni do Szpitala (...) w K..

(okoliczności bezsporne, a nadto dowód:

k- 24- informacja Posterunku Policji w D.)

A. R. przebywał w szpitalu do dnia 23.05.2011r. z rozpoznaniem wieloodłamowego złamania rzepki prawej. Miał też obrażenia twarzy z uwagi na uderzenie głową w deskę rozdzielczą pojazdu. W czasie pobytu w szpitalu przeprowadzono u niego operacyjne otwarte nastawienie rzepki ze stabilizacją śrubą i popręciem Webera. Poszkodowany został wypisany ze szpitala z zaleceniem chodzenia z pomocą kul łokciowych z odciążaniem operowanej kończyny i noszenia stabilizatora stawu kolanowego prawego. Następnie w okresie od 25.05.2011r. do 26.05.2011r. A. R. ponownie przebywał w szpitalu z powodu utrzymujących się dolegliwości bólowych i obrzęku kolana, gdzie wykonano u niego punkcję stawu.

A. R. po powrocie do domu przez 3 tygodnie leżał w łóżku i dostawał zastrzyki przeciwzakrzepowe. Przez ten czas wymagał stałej opieki osób trzecich. Potem zaczął wstawać z łóżka i poruszać się przy pomocy kul łokciowych, z których korzystał przez około 6 miesięcy. W okresie od 01.08.2011r. do 12.08.2011r. odbył zabiegi rehabilitacyjne. W okresie rekonwalescencji z przyjmował leki przeciwbólowe.

(dowód: k- 39,40,43,63- karty informacyjne leczenia szpitalnego

k- 69- karta zabiegów fizjoterapeutycznych

k- 266 w zw. z k- 139- zeznania A. R. w charakterze strony

k-142- zeznania świadka R. R. (1)

k- 142- zeznania świadka M. R.)

W wyniku wypadku A. R. doznał: wieloodłamowego złamania rzepki prawej oraz ran ciętych twarzy. Rany twarzy wygoiły się i nie pozostawiły żadnych uszczerbków w postaci zeszpeceń czy zaburzenia funkcji twarzy. Złamanie rzepki spowodowało trwałe zmiany w postaci pogrubienia obrysu rzepki i nieznacznego wychudzenia mięśnia czworogłowego uda prawego oraz nieznacznego ograniczenia zginania w stawie kolanowym, co stanowi 7 % trwałego uszczerbku na zdrowiu.

(dowód: k- 202- 205- opinia biegłego chirurga ortopedy z dnia 19.05.2015r.

k- 238- opinia uzupełniająca z dnia 14.07.2015r.

k- 240- opinia uzupełniająca z dnia 22.09.2015r.)

A. R. (w chwili wypadku lat 20) przed wypadkiem był uczniem technikum. Wypadek spowodował, że nie był on w stanie uczęszczać na zajęcia szkolne, dlatego umawiał się z nauczycielami indywidualnie, dzięki czemu ukończył naukę zgodnie z planem. Przed wypadkiem A. R. był aktywny fizycznie, należał do klubu sportowego (...), w którym 3 razy w tygodniu trenował grę w piłkę nożną, nadto pływał, biegał na zawodach szkolnych, grywał w siatkówkę i koszykówkę. Wypadek spowodował ograniczenie sprawności ruchowej A. R., który zaprzestał aktywności sportowej. Mimo zakończonego leczenia A. R. nadal odczuwa bóle w nodze, unika nadwyrężania jej. Obecnie (od marca 2015r.) podjął swoje pierwsze zatrudnienie w zakładzie samochodowym na stanowisku lakiernika.

(dowód:k- 266 w zw. z k- 139- zeznania A. R. w charakterze strony

k-142- zeznania świadka R. R. (1)

k- 142- zeznania świadka M. R.)

B. W. po przewiezieniu z miejsca wypadku do szpitala przebywał w nim kilka godzin w celu diagnostyki odniesionych obrażeń. Po wykonaniu badań stwierdzono u niego złamanie siódmego kręgu szyjnego, ranę ciętą skóry głowy, uraz łokcia prawego oraz stłuczenie obojczyka i żeber. Po kilkugodzinnej obserwacji został wypisany do domu z zaleceniem dalszego leczenia ambulatoryjnego. Kręgosłup szyjny unieruchomiono kołnierzem ortopedycznym. Po powrocie do domu B. W. przez dwa tygodnie leżał w łóżku zdając się na opiekę osób trzecich. Kołnierz ortopedyczny nosił przez 3 miesiące. W okresie od 22.08.2011r. do 2.09.2011r., od 27.02.2012r. do 9.03.2012r. odbył zabiegi rehabilitacyjne. W okresie rekonwalescencji przyjmował leki przeciwbólowe.

(dowód: k-74- karta pobytu ambulatoryjnego

k- 75-karta pobytu w szpitalu

k- 77- wyniki badań

k- 78- zaświadczenie o stanie zdrowia

k- 79, 80- karty zabiegów rehabilitacyjnych

k- 267 w zw. z k- 140- zeznania B. W. w charakterze strony

k- 141- zeznania świadka A. W.)

W wyniku wypadku B. W. doznał: złamania blaszki granicznej górnej kręgu siódmego kręgosłupa szyjnego z nieznacznym (do 3 mm) wgłobieniem jej w części przedniej kręgu. Uraz nie naruszył czynności rdzenia i korzeni nerwowych. Odniesione obrażenia stanowią 10% trwałego uszczerbku na zdrowiu w zakresie chirurgiczno-ortopedycznym. Przebyty uraz po zakończeniu leczenia nie ogranicza funkcji ruchowej kręgosłupa szyjnego. Przebyty uraz nie spowodował uszkodzenia obwodowego ani ośrodkowego układu nerwowego, nie spowodował powstania uszczerbku na zdrowiu w zakresie neurologicznym.

(dowód: k- 167- 169- opinia biegłego neurologa z 11.12.2014r.

k-194- opinia uzupełniająca z dnia 16.03.2015r.

k- 202- 205- opinia biegłego chirurga ortopedy z dnia 19.05.2015r.

k- 238- opinia uzupełniająca z dnia 14.07.2015r.

k- 240- opinia uzupełniająca z dnia 22.09.2015r.)

B. W. (w chwili wypadku lat 17) przed wypadkiem był uczniem szkoły zawodowej o kierunku mechanik. Wypadek spowodował, że nie był on w stanie uczestniczyć w obowiązkowych praktykach, przez co nie ukończył nauki zgodnie z planem. To spowodowało rozwiązanie umowy z pracodawcą Przedsiębiorstwem (...) w S., gdzie B. W. odbywał praktyki. Przed wypadkiem B. W. był aktywny fizycznie, ćwiczył na siłowni. Planował otworzyć warsztat samochodowy i często pracował przy pojazdach mechanicznych także po zajęciach praktycznych. Wypadek spowodował ograniczenie sprawności ruchowej B. W., który zaprzestał ćwiczyć na siłowni, porzucił też plany prowadzenia warsztatu samochodowego. Obecnie (od października 2015r.) podjął zatrudnienie w przedsiębiorstwie transportowym w charakterze kierowcy.

(dowód: k- 87- świadectwo pracy

k- 267 w zw. z k- 140- zeznania B. W. w charakterze strony

k- 141- zeznania świadka A. W.)

W wyniku zaistniałego wypadku komunikacyjnego pozwany Towarzystwo (...) w W., jako ubezpieczyciel osoby odpowiedzialnej za spowodowanie wypadku, przyznał A. R. tytułem zadośćuczynienia łącznie kwotę 12.000 zł, zaś B. W. łącznie kwotę 8.500 zł. .

(okoliczność bezsporna, a nadto dowód:

k- 27,28,32,34,38- decyzje ubezpieczyciela)

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w postaci dokumentów prywatnych złożonych przez strony. Sąd nie znalazł z urzędu podstaw do ich podważania i uznał je za wiarygodne, nie były one też kwestionowane przez strony. Ustalając okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia zawisłej sprawy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych- lekarza ortopedy i neurologa (k-159), a także dowód z przesłuchania w charakterze strony A. R. (k-266 w zw. z k-139) i B. W. (k- 267 w zw. z k- 140), a także świadków A. W. (k-141), R. R. (1) (k-142) i M. R. (k-142).

Sporządzona przez biegłego specjalistę chirurgii urazowo-ortopedycznej A. K. opinia z dnia 19.05.2015r., uzupełniona opinią z dnia 14.07.2015r. i z dnia 22.09.2015r., zawiera stwierdzenia poparte rzeczową, logiczną i spójną argumentacją. Biegły wskazał przesłanki swego rozumowania, a podstawę jego wnioskowania stanowią przede wszystkim posiadane przez niego wiadomości specjalne, które w oparciu o badanie powodów i dokumentację medyczną z przebiegu leczenia doprowadziły do konkluzji, iż na skutek obrażeń odniesionych w wypadku komunikacyjnym w dniu 17.05.2011r. powód A. R. doznał 7% trwałego uszczerbku na zdrowiu, na który składa się wieloodłamowe złamanie rzepki prawej, skutkujące trwałą zmianą w postaci pogrubienia obrysu rzepki i nieznacznego wychudzenia mięśnia czworogłowego uda prawego oraz nieznacznego ograniczenia zginania w stawie kolanowym. Biegły wskazał również, że pozostałości po urazie nie mają wpływu na funkcjonowanie powoda i nie ma przeciwwskazań do uprawiania przez niego amatorskiego sportu. Z kolei powód B. W. doznał 10% trwałego uszczerbku na zdrowiu, na który składa się złamana blaszka graniczna górnej kręgu siódmego kręgosłupa szyjnego z nieznacznym (do 3 mm) wgłębieniem jej w części przedniej kręgu.

Sąd ocenił, że również opinia biegłego neurologa J. K. z dnia 11.12.2014r., uzupełniona opinią z dnia 16.03.2015r., jest spójna i konsekwentna, poparta wiadomościami specjalnymi posiadanymi przez biegłego, które w oparciu o dokumentację medyczną i badanie poszkodowanego doprowadziły do konkluzji, iż przebyty na skutek wypadku z dnia 17.05.2011r. uraz nie spowodował uszkodzenia obwodowego ani ośrodkowego układu nerwowego, a w konsekwencji nie spowodował powstania uszczerbku na zdrowiu w zakresie neurologicznym. Biegły wskazał też, że z punktu

widzenia neurologicznego uraz kręgosłupa szyjnego nie wiązał się ze znacznymi dolegliwościami, gdyż objawy bólowe zmniejszyły się po zażyciu leków przeciwbólowych.

W świetle sporządzonych opinii, mając na uwadze zgodność opinii z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłych w zakresie wiadomości specjalnych, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków, Sąd uznał, iż ostatecznie i kategorycznie ustalono obrażenia, jakie na skutek wypadku z dnia 17.05.2011r. odniósł każdy z powodów i ich zakres oraz doznany przez każdego z powodów stopień uszczerbku na zdrowiu. Wnioski zawarte w opiniach nie budzą zastrzeżeń Sądu. Były natomiast kwestionowane przez strony.

Powód B. W. kwestionował opinię biegłego neurologa (k-181) w zakresie, w jakim ten twierdził, że uraz kręgosłupa szyjnego nie wiązał się ze znacznymi dolegliwościami, bólem i cierpieniem. W odpowiedzi na zarzuty powoda biegły podtrzymał swoje dotychczasowe wnioski, wskazał, że stan powoda oceniał z punktu widzenia neurologicznego, wyjaśniając podstawy swojego wnioskowania.

Powód A. R. kwestionował opinię biegłego A. K. (k-227) w zakresie, w jakim biegły twierdził, że powód mimo przebytego urazu jest zdolny do uprawiania wszelkiego amatorskiego sportu. Z kolei pozwany kwestionował ustalony przez biegłego A. K. stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu każdego z powodów (k-234). Biegły w odpowiedzi na zarzuty stron podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko i wyjaśnił podstawy swojego wnioskowania.

Mając na uwadze powyższe Sąd ocenił, że zarzuty stron są jedynie polemiką z rzeczowymi opiniami biegłych, którzy szczegółowo wyjaśnili kryteria wniosków opinii. Zdaniem Sądu twierdzenia i wnioski zawarte w opiniach powołanych biegłych zostały dostatecznie uzasadnione i dlatego Sąd w całości zaliczył je do materiału dowodowego będącego podstawą ustaleń w niniejszej sprawie.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. W., która szczegółowo opisała stan zdrowia powoda B. W. po wypadku oraz świadków R. R. (1) i M. R., którzy szczegółowo opisali stan zdrowia powoda A. R. po wypadku. Świadkowie ci opisali cierpienie powodów po wypadku, proces leczenia i ograniczenie ich aktywności życiowej na skutek wypadku. W ocenie Sądu zeznania w powyższym zakresie były przekonujące i spójne, znalazły też potwierdzenie w wiarygodnych zeznaniach odpowiednio powoda B. W. (w zakresie zeznań świadka A. W.) i powoda A. R. (w zakresie zeznań świadków R. i M. R.). Każdy z powodów szczegółowo opisał następstwa odniesionych urazów i wpływ wypadku na jego codzienne życie. W ocenie Sądu, złożone przez każdego z powodów zeznania są przekonujące i znajdują odzwierciedlenie w zgromadzonym w niniejszej sprawie materiale dowodowym. Obrazują sytuację życiową każdego z powodów, w jakiej znaleźli się oni na skutek wypadku z dnia 17.05.2011r. i odczuwane przez nich dolegliwości bólowe, cierpienie psychiczne, potęgowane ograniczeniem aktywności fizycznej, obniżeniem komfortu życia i udziału w życiu rodzinnym i społecznym.

Mając na uwadze powyższy stan faktyczny stwierdzić należy, iż kwestia sporna między stroną powodową i pozwaną sprowadza się do odmiennej oceny, czy odniesione przez powoda A. R. oraz odniesione przez powoda B. W. w następstwie wypadku komunikacyjnego obrażenia spowodowały u każdego z nich uszczerbek na zdrowiu uzasadniający roszczenia w dochodzonej pozwem wysokości, a w konsekwencji czy są oni uprawnieni do żądania spełnienia świadczenia przez pozwanego ubezpieczyciela.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo A. R. i powództwo B. W. zasługuje na uwzględnienie w całości.

Pomiędzy stronami bezsporny był fakt odpowiedzialności pozwanego Towarzystwa (...) w W. za szkodę będącą skutkiem wypadku z dnia 17.05.2011r., któremu uległ powód A. R. i powód B. W. z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów, którego kierowca był sprawcą szkody.

Odpowiedzialność ta wynika z art. 9 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) z dnia 22 maja 2003r. (Dz.U.124, poz.1152 ze zmianami). Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Z przepisów dalszej części wskazanej ustawy wynika, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem pojazdów szkodę, której następstwem jest m.in. uszkodzenie ciała i rozstrój zdrowia (art. 34 ust. 1 ustawy).

W myśl przepisu art. 822 §1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający lub ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 §4 kc).

Powyższa regulacja wskazuje, iż wyrządzenie szkody skutkuje powstaniem więzi materialnoprawnej między poszkodowanym a ubezpieczycielem posiadacza pojazdu. Powstanie szkody powoduje zarówno po stronie ubezpieczyciela jak i ubezpieczającego odpowiedzialność o charakterze akcesoryjnym, gdzie ubezpieczyciel i posiadacz pojazdu nie odpowiadają wprawdzie solidarnie, ale zapłata przez jednego z nich zwalnia pozostałego. Stąd jest to tzw. odpowiedzialność in solidum, która istnieje od chwili ustalenia obowiązku naprawienia szkody osobie poszkodowanej.

Zakres odpowiedzialności ubezpieczającego jest przy tym tożsamy z zakresem odpowiedzialności ubezpieczonego i znajdują wobec niego zastosowanie przepisy prawa cywilnego dotyczące odpowiedzialności posiadacza pojazdu i wymagalności roszczeń wobec niego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3.05.1972r. I CR 57/72).

W myśl przepisu art. 436 §1 kc w zw. z art. 435 kc samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch środka komunikacji. Przepis ten reguluje więc odpowiedzialność posiadacza pojazdu na zasadzie ryzyka, przy czym odpowiedzialność na podstawie powołanego przepisu może być wyłączona, tylko jeśli szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej, wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą posiadacz pojazdu nie ponosi odpowiedzialności. Tylko te przyczyny wymienione powyżej stanowią podstawę zwolnienia z odpowiedzialności.

W zawieszłej sprawie nie zachodzi żadna z przyczyn wyłączających odpowiedzialność posiadacza pojazdu. Skoro więc ponosi on odpowiedzialność za powstałą szkodę na podstawie art. 436 §1 kc w zw. z art. 435 kc, to ponosi ją również i ubezpieczyciel. Wskazać należy, że pozwany będący ubezpieczycielem sprawcy szkody, już na etapie postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność wypłacając symboliczne zadośćuczynienie w kwocie 1000zł.

Zakres tej odpowiedzialności regulują dalsze przepisy, tj. art. 444 kc przewidujący, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty oraz art. 445 kc normujący zadośćuczynienie, czyli możliwość przyznania poszkodowanemu, w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Stwierdzić należy, iż zadośćuczynienie ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień. Obejmuje jednocześnie wszelkie cierpienia, zarówno fizyczne jak i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które wystąpią w przyszłości. Ma ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą doznaną przez poszkodowanego krzywdę, przyznawaną jednorazowo.

Jednocześnie trzeba zaakcentować, iż zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość majątkową, choć nie może ona być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, czyli winna być

utrzymana w rozsądnych granicach (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26.02.1962r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5, poz. 107).

Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno uwzględniać także okoliczności mające wpływ na wymiar krzywdy, a więc takie czynniki, jak stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i długotrwałość, nieodwracalny charakter następstw nieszczęśliwego wypadku, wiek poszkodowanego, stopień winy ponoszącego odpowiedzialność, przyczynienie się poszkodowanego. Treść art. 445 kc pozostawia przy tym swobodę Sądowi orzekającemu. Przyznanie poszkodowanemu zadośćuczynienia zależy bowiem od uznania Sądu, który bierze pod uwagę całokształt okoliczności sprawy.

Zdaniem Sądu, przyznane w toku postępowania likwidacyjnego A. R. zadośćuczynienie w kwocie 12.000 zł, było nieadekwatne do rozmiarów doznanej przez powoda krzywdy, w tym zwłaszcza stopnia i czasu trwania cierpień fizycznych i psychicznych oraz trwałości skutków czynu niedozwolonego. Powód w dacie wypadku był młodym, 20-letnim mężczyzną bardzo aktywnym fizycznie, grającym na co dzień w klubie sportowym w piłkę nożną. Wypadek pozbawił powoda na kilka miesięcy istotnej w jego wieku sprawności fizycznej, gdyż przez okres około 6 miesięcy poruszał się przy pomocy kul łokciowych. Mimo że w chwili obecnej powód jest zdrowy i nie wymaga dalszego leczenia, a rokowania są dobre, powód nie powrócił już do dawnej aktywności fizycznej. Podkreślić należy, że w zawisłej sprawie powód A. R. na skutek wypadku drogowego z dnia 17.05.2011r. doznał 7% trwałego uszczerbku na zdrowiu w postaci wieloodłamowego złamania rzepki prawe, które spowodowało trwałe zmiany w postaci pogrubienia obrysu rzepki i nieznacznego wychudzenia mięśnia czworogłowego uda prawego oraz nieznacznego ograniczenia zginania w stawie kolanowym. Odniesiony na skutek wypadku uraz spowodowały, że powód był zmuszony poddać się operacji (otwarte nastawienie, stabilizacja śrubą i popręgiem Webera), a następnie przez 3 tygodnie leżał w łóżku, zażywając jednocześnie leki przeciwbólowe. Odniesiony uraz wpłynął na jakość życia powoda i ograniczył jego sprawność fizyczną i aktywność życiową. Po wyjściu ze szpitala, gdzie przebywał dwukrotnie (przez 6 dni i przez 2 dni), wymagał opieki osób trzecich przez okres około 3 tygodni, później przez dłuższy okres czasu poruszał się przy pomocy kul. Powód odbył zabiegi rehabilitacyjne (2 tygodnie zabiegów) w celu usprawnienia nogi. Mając na uwadze powyższe okoliczności, w tym rozmiar i rodzaj obrażeń jakich doznał powód, stopień jego cierpień, wiek powoda (20 lat w chwili wypadku), Sąd ocenił, że powodowi należy się stosowna rekompensata pieniężna. Sąd mierząc wysokość zadośćuczynienia w niniejszej sprawie uznał, że za każdy procent uszczerbku na zdrowiu powód winien otrzymać stosowną rekompensatę pieniężną. Mając na uwadze, iż wysokość tej rekompensaty winna przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość majątkową, w ocenie Sądu miarodajnym wyznacznikiem tej wartości będzie kwota zbliżona do najniższego miesięcznego wynagrodzenia za pracę tj. 2000 zł za każdy procent uszczerbku, tj. łącznie 14.000 zł. Nadto zdaniem Sądu, zadośćuczynienie przyznane powodowi winno również obejmować stosowną rekompensatę za dolegliwości związane z jego powrotem do zdrowia i przywróceniem sprawności. Zdaniem Sądu fakt poddania się powoda operacji kolana zrekompensuje mu kwota 2000 zł. Z powodu odniesionych obrażeń powód poruszał się przy pomocy kul łokciowych przez dłuższy okres czasu (około 6 miesięcy), co zrekompensuje mu kwota 3000 zł. Powód przeszedł też zabiegi rehabilitacyjne (2 tygodnie), co zrekompensuje mu kwota 1000 zł. Łącznie więc wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia wynosi 20.000 zł. W ocenie Sądu kwota ta jest utrzymana w rozsądnych granicach i nie razi niewspółmiernością, pozwala w znacznym stopniu zatrzeć poczucie krzywdy i odczuwanie dolegliwości powstałych w związku z wyrządzoną szkodą. Wskazać przy tym należy, że pozwany wypłacił już powodowi tytułem zadośćuczynienia kwotę 12.000 zł, a zatem powinien wypłacić jeszcze kwotę 8.000 zł.

W zawisłej sprawie pozwany ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność za skutki wypadku z dnia 17.05.2011r. i wypłacił powodowi B. W. kwotę 8.500 zł. Kwota ta jednak, w ocenie Sądu, jest nieadekwatna do rozmiaru cierpień powoda. Podkreślić należy, że orzekając w przedmiocie zakresu odpowiedzialności pozwanego Sąd miał na uwadze zwłaszcza stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych powoda, trwałość skutków czynu niedozwolonego i wiek powoda. Powód w dacie wypadku był młodym, 17-letnim mężczyzną, aktywnym fizycznie, ćwiczącym na siłowni, odbywającym praktyki zawodowe w zakresie nauczanego zawodu mechanika. Wypadek pozbawił go na kilka miesięcy istotnej w jego wieku sprawności fizycznej, gdyż przez okres 3 miesięcy nosił kołnierz ortopedyczny. Podkreślić należy, że na skutek wypadku z dnia 17.05.2011r. powód doznał 10% trwałego uszczerbku na zdrowiu w postaci

złamania blaszki granicznej górnej kręgu siódmego kręgosłupa szyjnego z nieznacznym (do 3 mm) wgłobieniem jej w części przedniej kręgu. Leczenie, któremu się poddał, odbycie 2 cykli (po 2 tygodnie) zabiegów rehabilitacyjnych, systematyczne noszenie kołnierza ortopedycznego, doprowadziło do odzyskania przez powoda pełnej sprawności funkcji kręgosłupa szyjnego. Niemniej wypadek i odniesiony uraz wpłynął negatywnie na sytuację życiową powoda, który ze względu na stan swojego zdrowia nie mógł uczestniczyć w praktycznej nauce zawodu, co skutkowało rozwiązaniem umowy o pracę zawartej w związku z koniecznością odbywania praktyk zawodowych. Mając na uwadze powyższe okoliczności, w tym ustalony uszczerbek na zdrowiu powoda, rozmiar i rodzaj obrażeń jakich doznał powód, stopień jego cierpienia, wiek powoda (17 lat w chwili wypadku), Sąd mierząc wysokość zadośćuczynienia w niniejszej sprawie uznał, że za każdy procent uszczerbku na zdrowiu powód winien otrzymać stosowną rekompensatę pieniężną. Mając na uwadze, iż wysokość tej rekompensaty winna przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość majątkową, w ocenie Sądu miarodajnym wyznacznikiem tej wartości będzie kwota zbliżona do najniższego wynagrodzenia za pracę tj. 2.000 zł za każdy procent uszczerbku, tj. łącznie 20.000 zł. Nadto zdaniem Sądu, zadośćuczynienie przyznane powodowi winno również obejmować stosowną rekompensatę za dolegliwości związane z jego powrotem do zdrowia i przywróceniem sprawności. Powód bowiem z powodu odniesionych obrażeń musiał przez 3 miesiące nosić kołnierzyk ortopedyczny. Zdaniem Sądu tego rodzaju dolegliwość zrekompensuje powodowi kwota 3000 zł. Powód przeszedł też dwa cykle zabiegów rehabilitacyjnych (łącznie 4 tygodnie), co zrekompensuje mu kwota 2.000 zł (po 1000 zł za każdy cykl). Łącznie więc wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia wynosi 25.000 zł. W ocenie Sądu kwota ta jest utrzymana w rozsądnych granicach i nie razi niewspółmiernością, pozwala w znacznym stopniu zatrzeć poczucie krzywdy i odczuwanie dolegliwości powstałych w związku z wyrządzoną szkodą. Wskazając przy tym należy, że pozwany dotychczas wypłacił powodowi 8.500 zł tytułem zadośćuczynienia, a zatem winien jeszcze wypłacić powodowi kwotę 16.500 zł. Powód żądał jednak zapłaty 6.500 zł.

Wobec powyższych stwierdzeń, a także mając na uwadze, iż obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc), Sąd ocenił, iż roszczenie powoda A. R. i roszczenie powoda B. W. o zadośćuczynienie za krzywdę i cierpienia związane ze skutkami wypadku z dnia 17.05.2011r. są uzasadnione w całości.

Mając na uwadze powyższe, na mocy art. 822 kc w zw. z art. 444 §1 kc i art. 445 §1 kc Sąd orzekł, jak w punkcie I sentencji wyroku, zasądzając od pozwanego na rzecz powoda A. R. tytułem zadośćuczynienia kwotę 8.000 zł.

W związku z tym, że pozwany pozostawał w zwłoce ze spełnieniem świadczenia (art.476 k.c.), co wiąże się z powstaniem zobowiązania do uiszczenia odsetek ustawowych (art.481 k.c.), powód domagał się również ich zasądzenia. W zawisłej sprawie orzekając w przedmiocie odsetek, Sąd miał na uwadze, iż jeżeli dłużnik nie spełnia świadczenia lub spełnia je jedynie częściowo i dochodzi do procesu, dla prawidłowego określenia daty początkowej płatności odsetek konieczne jest ustalenie, w jakiej wysokości zasadne było roszczenie w dacie jego zgłoszenia, która to data jest najczęściej datą wymagalności roszczenia co do poszczególnych kwot, w rozumieniu zasad art. 481 § 1 k.c. Powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych liczonych od dnia 12.12.2012r., tj. od dnia następującego po powzięciu przez powoda informacji o ostatecznym stanowisku pozwanego. W okolicznościach niniejszej sprawy roszczenie o zadośćuczynienie było uzasadnione co do zasady w dacie jego zgłoszenia ubezpieczycielowi. Powód pierwotnie domagał się od ubezpieczyciela kwoty 10.000 zł. Ubezpieczyciel ostatecznie wypłacił mu tytułem zadośćuczynienia 12.000 zł. Dopiero składając w dniu 17.03.2014r. pozew powód de facto rozszerzył swoje żądanie łącznie do kwoty 20.000 zł. Mając zatem na uwadze powyższe Sąd zasądził ustawowe odsetki od zasądzonej kwoty, od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 17.03.2014r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie Sąd w punkcie II sentencji powództwo oddalił.

W punkcie III sentencji wyroku Sąd, na mocy art. 822 kc w zw. z art. 444 §1 kc i art. 445 §1 kc zasądził od pozwanego na rzecz powoda B. W. tytułem zadośćuczynienia kwotę 6500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27.07.2012r. do dnia zapłaty.

Powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych liczonych od dnia 27.07.2012r., tj. od dnia następującego po powzięciu przez powoda informacji o ostatecznym stanowisku pozwanego. W okolicznościach niniejszej sprawy

roszczenie o zadośćuczynienie było uzasadnione co do zasady w dacie jego zgłoszenia ubezpieczycielowi, a zatem mając zatem na uwadze powyższe Sąd zasądził ustawowe odsetki od zasądzonej kwoty zgodnie z żądaniem pozwu.

Jednocześnie przepis art. 108 §1 kpc nakazuje Sądowi rozstrzygać o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji.

Zgodnie z treścią art. 98 kc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu zalicza się m.in. poniesione przez stronę koszty sądowe i jeśli strona była reprezentowana przez fachowego pełnomocnika- jego wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w przepisach odrębnych.

W niniejszej sprawie powód A. R. uiścił opłatę sądową w wysokości 400 zł. Uiścił również zaliczkę w wysokości 250 zł na poczet wynagrodzenia biegłych. Był też reprezentowany przez fachowego pełnomocnika - radcę prawnego, dla którego stawka minimalnego wynagrodzenia w myśl §6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, przy wartości przedmiotu sporu powyżej 5.000 zł do 10.000 zł, wynosi 1.200 zł. Uiścił również opłatę administracyjną od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Z kolei powód B. W. uiścił opłatę sądową w wysokości 325 zł oraz zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłych w wysokości 250 zł. Był reprezentowany przez fachowego pełnomocnika- radcę prawnego, dla którego stawka minimalnego wynagrodzenia w myśl §6 pkt 4 rozporządzenia wynosi 1.200 zł. Uiścił również opłatę administracyjną od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Mając więc na uwadze, że pozwany przegrał proces, Sąd na mocy art. 108 §1 kpc w zw. z art. 98 kpc orzekł, jak w punkcie IV wyroku zasądzając od pozwanego na rzecz powoda A. R. kwotę 1867 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, zaś w punkcie V wyroku zasadzając od pozwanego na rzecz powoda B. W. kwotę 1792 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W myśl przepisu art. 83 ust.2 w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28.07.2005r. w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie Sąd orzeka również o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, których strona nie miała obowiązku uiścić, obciążając nimi przeciwnika. Na potrzeby niniejszej sprawy Sąd zlecił biegłym sądowym sporządzenie opinii. Koszt wynagrodzenia dla biegłych wyniósł łącznie 1735,58 zł. Pozwany uiścił na poczet wynagrodzenia dla biegłych zaliczkę w wysokości 500 zł, każdy z powodów uiścił zaliczkę w wysokości po 250 zł. Wynagrodzenie dla biegłych zostało wypłacone z uiszczonych zaliczek w łącznej wysokości 1.000 zł, zaś w pozostałym zakresie (735,58 zł) ze środków Skarbu Państwa. Wobec powyższego, mając na uwadze wynik procesu, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Kościerzynie kwotę 735,58 zł tytułem zwrotu kosztów wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa.

SSR Magdalena Lemańczyk- Lis

ZARZĄDZENIE

1. odnot. w rep. C i kontrolce uzasadnień
2. odpis doręczyć zgodnie z wnioskiem
3. z wpływem lub za 14 dni

K., 2016-03-18